

[Finansministeren.]

Adgang dertil, saa er Regeringen villig dertil og vil, som vi har gjort hidtil, ogsaa fremdeles overveje dette Spørgsmaal.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Munch-Petersen): Finansministeren var noget forbavset over, at vi ikke havde forelagt alt Materialet om, hvor meget dette Forslags Gennemførelse vilde koste, men det er dog naturligt, at netop dette Arbejde udføres i Administrationen, i Ministerierne, Arbejdet med at regne ud, hvad forskellige Lovforslags Gennemførelse vil koste. Der har man alt foreliggende Materiale i Detailler og kan gøre det, hvad der vil være meget vanskeligt nøjagtigt at gøre for udenforstaaende, som ikke i den Grad er inde i Enkelthederne i Materialet.

Finansministeren har jo ogsaa ladet foretage en Udregning, hvorefter dette Forslag vil koste 36 Mill. Kr., og den Hovedindvending, som Finansministeren derefter gjorde, var: hvorledes skal man skaffe Midlerne dertil? Vi har jo stillet vore Forslag paa dette Omraade. Det stemmer ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Rager hævdede under en tidligere Sag paa Dagsordenen i Dag, at vi først bagefter kom og sagde, at man kunde skaffe Dækning paa den og den Maade. Vi har ved tidligere Lejlighed stillet Forslag i den Retning, baade om en ekstraordinær Skat paa Formuerne og paa de store Indtægter, vi har fremhævet vore Synspunkter i Henseende til Besparelse paa Statsbudgettet af ganske unyttige Udgifter, til Kongehus, til den kapitalistiske Statskirke, til den kapitalistiske Hær og Flaade og til en Række andre Ting, som vi anser det for direkte skadeligt eller overflødig at udgive Penge til. De Forslag, vi dér har stillet, har dog mødt almindelig Kølighed her i Tinget, baade i Regeringspartierne og i Oppositionspartierne, men Forslagene har vi ogsaa, og der kan skaffes Dækning, hvis man blot vil, til de nødvendige Udgifter.

Fremdeles indvendes der, at de fleste i Øjeblikket har 8 Timers Arbejdsdag, og at man har gjort et Arbejde for at faa Arbejdstiden nedsat. Ja, der er jo heldigvis sket nogen Nedsættelse af Arbejdstiden; det er rigtigt, at mange har 8 Timers Arbejdsdag, og at nogle af dem, der har mere end de 8 Timer, ikke har en virkelig effektiv Arbejdstid, men det passer nu langt fra for alle; det passer f. Eks. ikke for Sygeplejerskerne, som har en i høj Grad anstrengende Arbejdstid paa 10 Timer, f. Eks. paa et Statshospital som Rigshospitalet. Men det, vi foreslaar, er jo ogsaa, at Arbejdstiden

skal nedsættes til mindre end 8 Timer, nemlig til 7 Timer. Først og fremmest er dette nemlig saa naturligt, fordi der er foregaaet en Rationalisering i Statsvirksomhederne, fordi Arbejdsydelsen pr. Arbejdstime er blevet større, og fordi der er den store Arbejdsløshed, som man bedst kan afhjælpe ved at nedsætte Arbejdstiden. I vort Forslag staar der jo, at der skal ansættes et i Forhold til den nedsatte Arbejdstid tilsvarende større Antal Arbejdere, Tjenestemænd. Der er altsaa ingen Tvivl om vor Opfattelse paa dette Omraade, at det skal betyde en tilsvarende Merbeskæftigelse, og det vil sikkert ogsaa være muligt at opnaa dette gennem en Omorganisering af Arbejdet.

Det er selvfølgelig rigtigt, at det ikke skal være Staten alene, der nedsætter Arbejdstiden, men at ogsaa f. Eks. Kommunerne og derefter ogsaa de private Erhverv bør gøre det, i hvert Fald til 7 Timer. Men det er saare naturligt, at Staten og Kommunerne gaar i Spidsen, og som tidligere fremhævet vilde det især være naturligt, om de Kommuner, som har et rent socialdemokratisk Flertal, gik i Spidsen paa disse Omraader, idet Socialdemokratiet jo dog undertiden hævder at være Tilhænger af en 7 Timers Arbejdsdag og en 40 Timers Arbejdsuge. Men der rejser sig stadig i Forbindelse med dette Krav det Spørgsmaal, som det er meget vanskeligt at faa et klart Svar paa fra socialdemokratisk Side, om denne Nedsættelse af Arbejdstiden skal erstattes, idet Uge- og Maanedslønnen bliver uforandret, som det er krævet i det foreliggende Lovforslag.

Det synes jo, som om de Planer, Socialministeren omgaas med om et almindeligt Forslag om Nedsættelse af Arbejdstiden, vil komme til at betyde, at alle Arbejdere mister en meget stor Del af deres Ugeløn, og at endda de højest lønnede Arbejdere fuldt ud skal gaa ned i Ugeløn i Forhold til Arbejdstidens Nedsættelse. Det er ganske klart, at Arbejderklassen, deriblandt ogsaa Tjenestemændene, ikke kan være Tilhængere af en saadan Tanke, der kun vil betyde en Nedsættelse af Lønningen, at det bliver de beskæftigede Arbejdere, der skal betale Omkostningerne ved Arbejdsløsheden. I Forvejen betaler de beskæftigede Arbejdere, som staar i en Arbejdsløshedskasse, meget store Ekstrakontingenter, netop paa Grund af den Kriselovgivning, som er gennemført, og dertil kommer jo, at hele den arbejdende Befolkning gennem den indirekte Beskatning, som er øget paa Grund af Kriseudgifterne, betaler Omkostningerne ved Krisen. Det er vor Opfattelse, at det ikke skal